

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 009063 12 Kž 5

Datum održavanja sjednice: 27.12.2012. godine

Datum pismenog otpravka: 23.01.2013. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja u sastavu:

sudija Vučinić Hilmo, predsjednik vijeća

sudija Jusufović Mirza

sudija Mirko Božović

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženih

Velić Bajre i Bogdanović Ivana

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Čavka Oleg

Branilac optuženog Velić Bajre:

Advokat Midžić Ilijas

Branilac optuženog Bogdanović Ivana:

Advokat Mehmedbašić Omar

Broj: S1 2 K 009063 12 Kž 5

Sarajevo, 27.12.2012. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Vučinić Hilme, kao predsjednika vijeća, te sudija Jusufović Mirze i Božović Mirka, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Dubak Igora, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana, zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. i 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, odlučujući povodom žalbe branioca optuženog Velić Bajre, advokata Midžić Ilijasa, žalbi optuženog Bogdanović Ivana i njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara, izjavljenih na presudu Suda BiH broj S1 2 K 009063 12 K od 05.11.2012. godine, nakon sjednice Apelacionog vijeća održane u prisustvu optuženog Velić Bajre i njegovog branioca, advokata Midžić Ilijasa, optuženog Bogdanović Ivana i njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara, a u odsustvu uredno obaviještenog tužioca Tužilaštva BiH, donijelo je dana 27.12.2012.godine slijedeću

P R E S U D U

Žalbe optuženog Bogdanović Ivana i njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara se u cjelosti odbijaju kao neosnovane, a žalba branioca optuženog Velić Bajre uvažava u dijelu koji se odnosi na odluku o mjeri sigurnosti oduzimanja predmeta, te se presuda Suda BiH broj S1 2 K 009063 12 K od 05.11.2012. godine u tom dijelu preinačava na način da se optuženom Velić Bajri, temeljem člana 74. ZKP BiH, ima vratiti prenosni računar marke „Acer“, crne boje, SNID: 80501967925, oduzet po potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta Granične policije BiH broj 17-08-2-40/11 od 28.11.2011. godine, dok se u ostalom dijelu žalba odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

I. TOK POSTUPKA

1. Prvostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 009063 12 K od 05.11.2012. godine, optuženi Bajro Velić, radnjama opisanim u preambuli i tačkama 1. do 4., a optuženi Bogdanović Ivan radnjama opisanim preambuli i tačkama 1. i 2. izreke presude oglašeni su krivim da su počinili krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, pa ih je sud na osnovu navedenih zakonskih odredbi i primjenom članova 39., 42. i 48. KZ BiH osudio, i to: optuženog Velić Bajru na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a Bogdanović Ivana na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

2. Istom presudom, a na temelju odredbe člana 69. stav 1. tačka d) KZ BiH, a u vezi sa članom 74. stav 1. i 2. KZ BiH, optuženim Velić Bajri i Bogdanović Ivanu izrečena je mjera sigurnosti oduzimanja predmeta taksativno pobrojanih u izreci presude, dok je na osnovu člana 110.a i 111. KZ BiH od Velić Edine, supruge optuženog Velić Bajre, oduzeto putničko motorno vozilo sa podacima detaljnije navedenim u izreci presude, i to kao imovinska korist stečena izvršenjem krivičnog djela.

3. Također, istom presudom na osnovu člana 56. KZ BiH optuženim Bajri Veliću i Bogdanović Ivanu je u izrečenu kaznu zatvora uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru i to počev od 28.11.2011. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora, dok su na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH optuženi obavezani da plate troškove krivičnog postupka, čiju će visinu sud utvrditi posebnim rješenjem.

II. ŽALBE

4. Protiv navedene presude žalbu su blagovremeno izjavili branilac optuženog Velić Bajre, advokat Midžić Ilijas, zatim optuženi Bogdanović Ivan lično, kao i njegov branilac, advokat Mehmedbašić Omar.

5. Branilac optuženog Velić Bajre, advokat Midžić Ilijas pobijanu presudu osporava zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivičnopravnoj sankciji, mjeri sigurnosti,

odluke o oduzimanju imovinske koristi, te troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da se istaknuta žalba uvaži, pobijana presuda ukine i održi pretres pred vijećem apelacionog odjeljenja, ili da se žalba uvaži pobijana presuda preinači tako što će se Velić Bajro osloboditi od optužbe, ili pak da se istaknuta žalba uvaži, pobijana presuda preinači tako što će se Velić Bajro oglasiti krivim zbog krivičnog djela iz člana 195. stav 1. KZ BiH i osuditi na blažu kaznu zatvora.

6. U istaknutoj žalbi optuženi Bogdanović osporava zaključke pobijane presude o njegovoj krivici, te predlaže da se oslobodi od optužbe ili da se proces vrati na početak, dok se žalbom njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara, pobijana presuda osporava zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, te se predlaže da apelaciono vijeće suda žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe ili optuženog eventualno blaže kazni, ili da pobijanu presudu ukine i održi pretres pred vijećem Apelacionog odjeljenja.

7. Tužilaštvo BiH nije podnijelo odgovor na istaknute žalbe odbrane.

8. Na sjednici Apelacionog vijeća održanoj dana 27.12.2012. godine, postupajući u smislu odredbe iz člana 304. ZKP BiH, branioci optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana su ukratko izložili žalbene navode i prijedloge iz pismeno podnesenih žalbi, kojim su se pridružili i njihovi branjenici. Optuženi Bogdanović Ivan je tom prilikom usmeno izložio i žalbene navode i prijedloge sadržane u lično podnesenoj žalbi.

9. Tužilac Tužilaštva BiH je uredno obaviješten o datumu održavanja sjednice Apelacionog vijeća, zbog čega njegov izostanak nije bio prepreka za održavanje sjednice u njegovoj odsutnosti.

10. Nakon što je vijeće Apelacionog odjeljenja, u smislu odredbe člana 306. ZKP BiH, ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora i prijedloga, odlučeno je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

III. BITNE POVREDE ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA

11. Ispitujući podnesenu žalbu branioca optuženog Velić Bajre, Apelaciono vijeće je prije svega, razmotrilo osnovanost žalbenih navoda o bitnim povredama odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, navodno počinjenim od strane prvostepenog vijeća.

12. Žalbenim prigovorima branioca optuženog Velić Bajre istaknutim u okviru ovog žalbenog osnova, tvrdi se da je izreka presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude, kao i to da presuda ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Suprotno navedenim prigovorima, apelaciono vijeće nalazi da pobijana presuda sadrži sve elemente predviđene odredbom člana 285. ZKP BiH, da je izreka presude dovoljno razumljiva i da ne postoji protivrječnost iste sa samom sobom i datim obrazloženjem. Izreka pobijane presude je jasna, a razlozi iz obrazloženja u pogledu odlučnih činjenica nisu protivrječni, zbog čega se ukazuju neosnovanim prigovori odbrane istaknuti u tom pravcu.

13. U ovom dijelu u žalbi branioca optuženog Velića se ističe da je prilikom podizanja optužnice i tokom trajanja glavnog pretresa optuženom bilo stavljeno na teret da je zajedno sa Leonardom Dušijem iz Albanije osnovao i organizirao grupu za organizirani kriminal u sastav koje grupe su angažirali više osoba sa područja BiH, Albanije, R. Kosova i R. Srbije, kao i da nakon usmene izmjene optužnice od strane tužilaštva više ne postoji Leonardo Duši već NN osoba po nadimku Leo, što i prvostepeni sud u pobijanoj presudi na isti način prihvata. Žalbom optuženog Bogdanovića također se potencira činjenica da je tužilac u činjeničnom opisu optužnice izvršio navedenu izmjenu, što kako optuženi smatra ukazuje na činjenicu da tužilac nije uspio dokazati postojanje grupe za organizirani kriminal. Branilac optuženog Velića pored navedenog ističe da prvostepeni sud u pobijanoj presudi utvrđuje da optuženi Velić Bajro nije organizator, već pripadnik grupe za organizirani kriminal.

14. Tačne su tvrdnje žalbe da je Tužilaštvo u toku glavnog pretresa izvršilo izmjenu optužbe na način da je umjesto lica Leonardo Duši, za koje se tvrdilo da je organizator grupe za organizirani kriminal, stavilo NN osobu po nadimku Leo, u čemu međutim apelaciono vijeće ne vidi ništa sporno, niti da je time povrijeđeno neko pravo optuženog Velića, niti isti doveden u nepovoljniji položaj. Naime, Tužilaštvo BiH je ocijenilo da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici, te je stoga

u smislu člana 275. ZKP BiH i izmjenilo optužnicu u ovom dijelu. Kako se u ovom predmetu nije sudilo licu Leonardo Duši ili NN osobi po nadimku Leo, navedena izmjena nema nikakve veze sa položajem i ulogom optuženog Velić Bajre, niti ima bilo kakvog utjecaja na zaključak prvostepenog vijeća o postojanju grupe za organizirani kriminal. Navedena izmjena prema ocjeni ovog vijeća, nije prouzrokovala nerazumljivost, protivrječnost izreke presude same sebi ili njenim razlozima, što branilac Velić Bajre u okviru ovog žalbenog osnova neosnovano tvrdi. Isto tako, navedena izmjena optužnice u pogledu imena lica koje je bilo na čelu grupe, odnosno njen organizator niukom slučaju nije dokaz da grupa nije postojala, kako to žalba optuženog Bogdanovića tvrdi.

15. Također, i činjenica da je prvostepeno vijeće utvrdilo da je optuženi Velić Bajro pripadnik, a ne organizator grupe za organizirani kriminal, ni na koji način pobijanu presudu ne čini protivrječnom, niti manjkavom, kako se to žalbom njegovog branioca nastoji prikazati. Pored toga što navedeno ide u prilog optuženom Velić Bajri, valja dodati da Sud nije vezan pravnom kvalifikacijom djela postavljenom od strane Tužilaštva, te da ima zakonsku mogućnost da izvrši prekvalifikaciju radnji optuženog iz činjeničnog opisa optužnice, pod uslovom da nova kvalifikacija nije teža po optuženog, o čemu je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi vodilo računa.

16. Nadalje, pitanja koja su po tvrdnjama žalbe branioca optuženog Velića ostala nerazjašnjena u pobijanoj presudi; kada je optuženi boravio u Albaniji, ko su ljudi koje je optuženi animirao i primio u članstvo grupe za organizirani kriminal, kada su uloge podjeljene i gdje je grupa za organizirani kriminal osnovana, nisu od posebnog značaja za utvrđenje krivice optuženog Velić Bajre. Ovo iz razloga što je isti pobijanom presudom oglašen krivim da je postao pripadnik grupe za organizirani kriminal, koja je organizovana radi pribavljanja imovinske koristi, te zajedničkim djelovanjem pripadnika na području Bosne i Hercegovine, R. Srbije, R. Kosova, R. Hrvatske i R. Slovenije vršila međunarodni neovlašteni promet opojnom drogom u cilju sticanja imovinske koristi. Za odluku o tome, odlučne i relevantne činjenice su bile: da li je grupa postojala ili ne u inkriminisanom periodu, da li je ista formirana i djelovala sa navedenim ciljem (pribavljanja imovinske koristi), da li je optuženi postao njen pripadnik, da li je djelovao zajedno sa drugim pripadnicima grupe, odnosno radnje izvršenja preduzeo kao dio grupe i njihovog zajedničkog plana, te da li se radilo o neovlaštenom prometu droge, koji uz to ima međunarodni karakter. O svim tim činjenicama, u prvostepenoj presudi su dati jasni i konkretni razlozi koje kao valjane prihvata i ovo vijeće. S obzirom na to, sve druge

činjenice, uključujući i naprijed navedene činjenice za koje žalba smatra da su ostale nerazjašnjenje, nisu bile od odlučnog značaja za utvrđenje krivice optuženog, zbog čega ni eventualni nedostatak razloga o istim nema uticaja na ocjenu valjanosti pobijane presude. Stoga se i navedeni prigovor žalbe, nije mogao prihvatiti.

17. Osim toga valja napomenuti, a što se i u pobijanoj presudi pravilno zaključuje, da za postojanje grupe za organizirani kriminal nije neophodno postojanje formalnog članstva, niti je potrebno da uloge pripadnika te grupe budu formalno definisane, kako se to žalbom tvrdi, već je dovoljno utvrditi da su faktički imali svoje uloge u toj grupi i konkretne zadatke i da su svi faktički djelovali u pravcu ostvarenju zajedničkog cilja - međunarodne prodaje opojne droge, a da su pri tome bili svjesni da predstavljaju dio organizovane grupe u kojoj svaki od njih ima specifičnu ulogu. Sve to je od strane prvostepenog vijeća nesumnjivo utvrđeno i u vezi s tim u obrazloženju pobijane presude dati odgovarajući razlozi.

18. Pitanje za koju cijenu je optuženi Velić kupio opojnu drogu, koje je prema tvrdnjama žalbe branioca optuženog Velića ostalo nerazjašnjeno, također nije bilo odlučno za razrješenje pitanja krivice optuženog Velića, zbog čega ni nedostatak razloga o tome nije od značaja za opstojnost pobijane presude. Odlučna činjenica koju je trebalo utvrditi jeste da li je optuženi nabavljao opojnu drogu od NN lica iz inostranstva radi dalje prodaje, a pitanje po kojoj cijeni, nije bilo od uticaja za utvrđenje postojanja samog krivičnog djela i krivnje optuženog, nego za utvrđenje visine imovinske koristi koju je optuženi stekao učinjenjem krivičnog djela.

19. Slično je i sa tvrdnjama žalbe branioca prvooptuženog da se u pobijanoj presudi pogrešno zaključuje da je predaja opojne droge između optuženog Bogdanovića i optuženog Velića bila na području Cazina, a da optuženi boravi na području Velike Kladuše, te da je takav zaključak prvostepenog vijeća nelogičan. Odlučna činjenica u ovom krivičnom predmetu jeste da je vršena, odnosno u jednom slučaju pokušana predaja opojne droge između ovih lica, a pitanje gdje je tačno predaja izvršena ili gdje je trebala biti izvršena, nije od odlučnog značaja za postojanje djela. Vremenska određenost radnji optuženih iz pojedinih tačaka izreke presude, te uži geografski lokalitet na kojem se nesumnjivo odvijala predaja opojne droge između ovih lica, daju dovoljno elemenata za zaključak da je predmetno krivično djelo zaista i učinjeno od strane optuženih, na način opisan u izreci pobijane presude.

20. U vezi sa ovim žalbenim osnovom i tvrdnjama žalbi, valja naglasiti da bitnu povredu

odredaba krivičnog postupka iz tačke k) stav 1. člana 297. ZKP BiH ne predstavlja svaka protivrječnost izreke i obrazloženja presude, nego samo one koje se odnose na odlučne činjenice. Isti princip važi i za nedostatak razloga. Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz tačke k) stav 1. člana 297. ZKP BiH predstavlja nedostatak razloga samo o odlučnim činjenicama, a ne i onim koje nisu bile od odlučnog značaja za utvrđenje postojanja krivičnog djela i utvrđenje krivice optuženih.

21. Po ocjeni ovog vijeća, pobijana presuda je dala jasne i konkretne razloge o odlučnim činjenicama i na temelju istih zasnovala pravilne zaključke o činjenicama: kada je i koju količinu opojne droge optuženi pribavio, odakle i na koji način je ista stigla u BiH, odnosno do optuženog Velić Bajre (pomoću optuženog Bogdanovića), te šta je on nakon toga uradio sa opojnom drogom (sakrio do prodaje, upućivao u Hrvatsku i Sloveniju). Stoga se žalbeni prigovori odbrane istaknuti u okviru ovog žalbenog osnova ukazuju neosnovanim, te će isti od strane vijeća biti detaljnije cijenjeni u okviru žalbenog osnova „pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“. U okviru tog žalbenog osnova biće cijenjeni i ostali prigovori odbrane kojima se osporavaju zaključci iz tačke 4. presude, koji su također žalbom podvedeni pod „bitne povrede odredaba krivičnog postupka“, iako se istim pobija utvrđeno činjenično stanje. U svakom slučaju, bitnih povreda iz tačke k) člana 297. stav 1. ZKP BiH nema ni u vezi sa ovim tvrdnjama, budući da je i u ovom slučaju pobijana presuda navela razloge na kojima je zasnovala zaključke o postojanju odlučnih činjenica, odnosno bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela, zbog čega su neprihvatljive tvrdnje žalbe o bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka zbog nedostatka razloga o tim odlučnim činjenicama.

IV. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

Postojanje grupe za organizirani kriminal

22. Apelaciono vijeće će se u okviru ovog žalbenog osnova prvo pozabaviti pitanjem postojanja grupe za organizirani kriminal, budući da se žalbama odbrane optuženih posebno osporavaju zaključci prvostepenog vijeća u ovom dijelu.

23. Tako branilac optuženog Velić Bajre u istaknutoj žalbi kroz sve žalbene osnove predviđene članom 296. ZKP BiH provlači pitanje egzistiranja grupe za organizirani kriminal. Apelaciono vijeće je na neke prigovore ovog branioca Velić Bajre, već

dalo odgovor u okviru žalbenog osnova „bitne povrede odredaba krivičnog postupka“, te će se u ovom dijelu detaljnije osvrnuti na ostale prigovore branioca optuženog Velića koji po svojoj prirodi potpadaju pod ovaj žalbeni osnov (pogrešno utvrđeno činjenično stanje), kao i prigovore optuženog Bogdanovića i njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara istaknute u pravcu osporavanja postojanja grupe za organizirani kriminal.

24. Kako je to već naprijed navedeno, za zaključak o postojanju grupe za organizirani kriminal nije neophodno utvrditi postojanje formalnog članstva, niti je potrebno da uloge pripadnika te grupe budu formalno definisane, već je dovoljno utvrditi da su pripadnici grupe imali za cilj izvršenje jednog ili više krivičnih djela, da su faktički imali svoje uloge u ovoj grupi odnosno da su djelovali u pravcu ostvarenju zajedničkog kriminalnog cilja, pri tome svijesni činjenice zajedničkog djelovanja u okviru grupe usmjerenog ka ispunjenja tog cilja-vršenja međunarodne prodaje opojne droge. Isto tako da bi se utvrdila činjenica da je određeno lice postalo pripadnikom grupe za organizirani kriminal nije nepohodno da njegov pristup grupi istovremeno prati i osnivanje grupe za organizirani kriminal, već je moguća i situacija da pojedina lica naknadno pristupe grupi za organizirani kriminal koja već od ranije postoji. Bitno je istaći i to da grupa za organizirani kriminal ne mora imati unaprijed razrađen plan djelovanja do u detalje, kako branilac Velić Bajre neosnovano tvrdi, već je dovoljno da plan bude okvirno određen (npr. međunarodna prodaja opojne droge), a da se pojedina pitanja unutar grupe rješavaju *ad hoc*. Nije neophodna ni činjenica da se pripadnici grupe za organizirani kriminal međusobno poznaju, ali je međutim, potrebno da su svi svjesni činjenice postojanja tri ili više lica, kao i toga da sporazumno djeluju s ciljem vršenja krivičnih djela.

25. Vodeći se navedenim, prvostepeno vijeće je kroz obrazloženje pobijane presude detaljno navelo koja su to lica, prema izvedenim dokazima, bila involvirana u počinjenje ovog krivičnog djela, koje su uloge tih lica bile, šta je bio njihov zajednički cilj, odakle, putem koga i kome je u Bosnu i Hercegovinu dovožena ta opojna droga, gdje je nakon toga ista trebala biti prodavana, pri tome ukazujući na učestalost ovih radnji, koje su bez obzira što nisu predmet optuženja, prema izvedenim dokazima, vršene i u dužem vremenskom periodu nego u onom postavljenom u optužnici i pobijanoj presudi. Sve to, i prema ocjeni ovog vijeća, dovodeći u vezu konkretne radnje optuženih preduzete u cilju učinjenja predmetnog krivičnog djela, nesumnjivo ukazuje na njihovo pripadništvo grupi za organizirani kriminal.

26. U vezi sa navedenim, valja posebno ukazati na telefonske kontakte optuženog

Velić Bajre ostvarene sa osobama koje su boravile na području R. Srbije, Kosova, R. Hrvatske i R. Slovenije, te dogovore oko nabavke i prodaje opojne droge, koji nesumnjivo proističu iz tih komunikacija. Tako, iz presretnutih telefonskih komunikacija, što i prvostepeno vijeće pravilno zaključuje na stranici 28. i 29. pobijane presude, jasno proizilazi da je optuženi Velić Bajro na području R. Srbije i Kosova, ostvarivao kontakte sa NN osobom zvanom Leo, Krasniqiem i Bogdanović Ivanom. Iz ovih telefonskih komunikacija jasno proizilazi dogovor oko nabavke opojne droge iz R. Srbije, Kosova, te dogovor oko njenog transporta u Bosnu i Hercegovinu.

27. Iz ovih dokaza nesumnjivo proizilazi da su za nabavku opojne droge bili zaduženi NN osoba zvana Leo i Krasniqi, da je zadatak Bogdanović Ivana bio da lično izvrši ili preko drugog obezbjedi transport te droge u Bosnu i Hercegovinu, a da je optuženi Velić Bajro imao zadatak da primi drogu, deponuje je na sigurno i dalje izvrši prodaju opojne droge u R. Hrvatsku i R. Sloveniju, uključujući i obezbjeđenje njenog prebacivanja do konkretnih lokacija u Hrvatskoj i Sloveniji. Da je to optuženi Velić i činio proizilazi, kako iz presretnutih telefonskih komunikacija, tako i iz ostalih izvedenih dokaza. Naime, iz komunikacija koje je optuženi ostvarivao sa osobom Velić Mujom (njegovim sinom) i osobom NN Baja, obojica iz R. Slovenije, jasno proizilazi dogovor oko prodaje opojne droge, njene cijene i kvalitete. Da je optuženi Velić vršio prodaju opojne droge u R. Hrvatsku proizilazi i iz iskaza svjedoka Subašić Admira, pročitano na glavnom pretresu, kao i činjenice da su dva paketa opojne droge, koje je Velić Bećir prethodno preuzeo od optuženog Velić Bajre i predao Selmanović Muhamedu (tačka 1. izreke pobijane presude), oduzeta od ovog lica u R. Hrvatskoj, općini Karlovac od strane pripadnika MUP-a RH.

28. Iz izvedenih dokaza, također, jasno proizilazi da je zadatak optuženog Bogdanović Ivana bio da obezbjedi transport opojne droge iz R. Srbije u Bosnu i Hercegovinu. Naime, iz presretnutih telefonskih komunikacija, koje je optuženi Bogdanović ostvarivao sa optuženim Velić Bajrom, Radojković Aleksandrom, NN osobom Leom i Đoković Stefanom, koji su u pobijanoj presudi detaljno elaborirani, jasno proizilazi da je u više navrata organizovao transport opojne droge iz R. Srbije u Bosnu i Hercegovinu, koristeći pri tome činjenicu da je u inkriminisanom periodu obavljao dužnost policajca u Kosovskoj Mitrovici.

29. U vezi sa navedenim, evidentno je da ne stoje tvrdnje branioca optuženog Velić Bajre da se radilo o pojedinačnim i međusobno nepovezanim incidentnim radnjama, jer činjenica postojanja velikog broja telefonskih kontakata između ovih lica, zatim dogovaranje susreta na kojim su nesumnjivo detaljnije razrađivana pitanja

vezana za realizaciju zajedničkog kriminalnog cilja, kontinuitet radnji optuženih koji je, kako proizilazi iz izvedenih dokaza, znatno duži od onog postavljenog u optužnici i presudi, te definiranost uloga pripadnika ove grupe, jasno ukazuju da su radnje optuženih bile usmjerene ka istom cilju, te da su optuženi prilikom vršenja ovih krivičnih djela bili upućeni jedni na druge, što sve daje dovoljno osnova za zaključak da su optuženi Velić Bajro i Bogdanović Ivan predmetno krivično djelo počinili kao pripadnici grupe za organizirani kriminal.

30. U ovom dijelu se valja osvrnuti i na žalbene navode odbrane optuženog Velić Bajre kojim se tvrdi da ne postoje dokazi koja osoba je rukovodila ovom grupom za organizirani kriminal, kada je grupa osnovana, ko ju je osnovao, kako je osnovana, ko je izdavao naloge, ko je kome i zašto odgovarao i „polagao račune“, te kako se dijelio efekat postignut kriminalnim dogovorom. Istaknuti žalbeni prigovori prema ocjeni ovog vijeća nisu relevantni za pitanje krivice optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana, budući da je za utvrđenje krivice ovih lica, o čemu je već bilo riječi, bilo potrebno utvrditi samo činjenicu postojanja grupe, pripadništva optuženih i njihovog činjenja konkretnih krivičnih djela u okviru grupe, što je od strane prvostepenog vijeća nesumnjivo utvrđeno.

31. Činjenica što se u pobijanoj presudi zaključuje da je NN osoba Leo organizirala ovu grupu, a da pri tome nisu navedeni dokazi iz kojih bi se takvo nešto moglo sa sigurnošću utvrditi, ni na koji način se ne reflektuje na zaključak o krivici optuženih Velića i Bogdanovića za radnje za koje su osuđeni prvostepenom presudom. Naime, utvrđenje činjenice ko je organizator grupe za organizirani kriminal, ne predstavlja preduslov za utvrđenje pripadnosti grupi i procesuiranje drugih pripadnika te grupe, kako to branilac tvrdi, niti tako nešto propisuje odredba člana 250. stav 2. KZ BiH. Međutim, iz izvedenih dokaza jasno proizilazi da je NN osoba Leo, zajedno sa licem Krasniqi, imala značajnu ulogu u ovoj grupi za organizirani kriminal, s obzirom da su optuženi Velić Bajro i Bogdanović Ivan putem telefonskih kontakata s ovim licima dogovarali nabavku opojne droge.

Tačka 1. pobijane presude

32. Oспорavajući zaključke prvostepenog vijeća iz tačke 1. pobijane presude, žalbom branioca optuženog Velić Bajre ističe se da nema dokaza da je optuženi Bogdanović Ivan na način opisan u optužnici dovezao opojnu drogu optuženom Velić Bajri, kao i da nema

dokaza da se ta opojna droga nalazila na tavanu stare kuće Velić Bajre.

33. Međutim, suprotno žalbenim prigovorima, i ovo vijeće smatra da iz izvedenih dokaza jasno proizilazi da je optuženi Bogdanović bio lice čiji je zadatak u okviru organizovane grupe za kriminal bio da obezbijedi transport opojne droge iz R Srbije, Kosova u BiH, te da istu preda optuženom Velić Bajri, kao i to da je isti to učinio, kako na način opisan u tački 1., tako i na način opisan u tački 2. izreke pobijane presude.

34. Na ovakav zaključak izveden u okviru tačke 1. pobijane presude, prije svega, upućuje komunikacija optuženog Velić Bajre i Bogdanović Ivana ostvarena putem telefonskih kontakata u inkriminisanom periodu, detaljno elaboriranih u pobijanoj presudi, zbog čega nema potrebe za njihovim ponavljanjem. Naime, iz pomenutih kontakata jasno proizilazi da su optuženi razgovarali o nabavci opojne droge i lošoj kvaliteti iste, što je otežavalo njenu dalju prodaju koju je na zapadnom tržištu trebao realizovati Velić Bajro. Također, iz navedene komunikacije jasno proizilazi da su optuženi u inkriminisanom periodu dogovarali susret, a da je taj susret i ostvaren, te predaja opojne izvršena tom prilikom, jasno proizilazi iz komunikacije uspostavljene nakon susreta u kojoj se optuženi Bogdanović raspituje da li je optuženi Velić uspio da realizuje njenu dalju prodaju, a optuženi Velić se i tom prilikom žali na loš kvalitet opojne droge, te između ostalog govori Bogdanović Ivanu: „...ne znam šta ćemo“. To takođe ukazuje i na činjenicu njihovog zajedničkog i koordiniranog djelovanja prilikom vršenja ovih krivično pravnih radnji, te o zajedničkom planu i interesu. S obzirom na prethodno navedeno, žalbom branioca optuženog Velić Bajre nisu dovedeni u sumnju zaključci prvostepenog vijeća izvedeni u ovom dijelu, zbog čega je valjalo odbiti kao neosnovane prigovore žalbi istaknute u ovom pravcu.

35. Također, i prigovore odbrane Velića da nema dokaza da se opojna droga nalazila na tavanu kuće Velić Bajre, i pored toga što i to utvrđenje ne predstavlja odlučnu činjenicu bitnu za razrješenje pitanja krivice optuženog, apelaciono vijeće nalazi neosnovanim. Naime, iz iskaza svjedoka Velić Bećira, čija se dokazna vrijednost žalbom odbrane posebno pokušava diskreditovati, a o čemu će se vijeće naknadno izjasniti, jasno proizilazi da je Velić Bećir po uputama Velić Bajre i za naknadu od 20,00 KM sa tavana kuće Velić Bajre u inkriminisanom periodu uzeo dva paketa opojne droge i predao taksisti Selmanović Muhamedu, koji je dana 30.09.2011. godine sa tom opojnom drogom uhapšen u R Hrvatskoj, u općini Karlovac, od strane pripadnika MUP-a RH.

36. Žalbama odbrana optuženih se takođe tvrdi da prvostepeno vijeće nije moglo temeljiti svoju odluku na iskazu Velić Bećira, s obzirom da je ovo lice sklopilo sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH pod uslovom da svjedoči protiv optuženih Velića i Bogdanovića. U prilog tim tvrdnjama se, od strane branioca optuženog Velića, ukazuje i na odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-661/04 od 22.04.2005. godine.

37. Tačno je da je svjedok Velić Bećir sklopio sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom BiH, te nakon toga svjedočio u ovom predmetu. Međutim, potpuno su neistiniti navodi branioca optuženog Velić Bajre i optuženog Bogdanovića da je Velić Bećir prilikom potpisivanja sporazuma o priznanju krivnje pristao da svjedoči protiv optuženih u ovom predmetu. Optuženi Velić Bećir se, potpisavši sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom, obavezao da svjedoči o okolnostima pod kojim je izvršio krivično djelo i da kaže istinu o onome što zna u vezi sa predmetom optuženja, a ne da „svjedoči protiv optuženih Velića i Bogdanovića” u smislu da iste bez razloga i po svaku cijenu „tereti” i lažno inkriminira, kako to žalba želi prikazati. Zašto bi optuženi Velić Bećir, nakon što je zaključio sporazum kojim je priznao svoju krivicu i postigao dogovor o kazni, nakon toga govorio neistinu i bez osnova teretio sebi blisku osobu (Velić Bajru), ne postoji nikakvu logičko obrazloženja, zbog čega se tvrdnje odbrane o zainteresovanosti svjedoka na štetu optuženog Velić Bajre, njegovoj kompromitiranosti i invalidnosti njegovog iskaza, ne mogu prihvatiti.

38. Također, Apelaciono vijeće dijeli stav sadržan u odluci Ustavnog suda BiH u predmetu broj AP-661/04, na koju se žalbom branioca Velića ukazuje, te smatra da se odluka o krivici optuženog lica ne može u pretežnom ili isključivom dijelu zasnivati na iskazu svjedoka koji je za iste krivično pravne radnje sklopio sporazum o priznanju krivnje sa tužilaštvom. Međutim, u konkretnom slučaju odluka o krivici optuženog odnosno zaključci suda o postojanju bitnih obilježja krivičnog djela opisanog pod tačkom 1. izreke presude se i ne temelje isključivo, niti u pretežnom dijelu na iskazu svjedoka Velić Bećira, kako se to žalbom neosnovano nastoji prikazati.

39. Naime, apelaciono vijeće je već navelo konkretne dokaze na kojim se između ostalog temeljila odluka prvostepenog vijeća (presretnute telefonske komunikacije optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana), a osim tih dokaza odluka o krivici optuženog Velić Bajre temeljila se i na iskazima svjedoka Čorbić Muniba i Raković Rejhana, zatim presretnutoj telefonskoj komunikaciji optuženog Velić Bajre i Velić Bećira, koja nesumnjivo potvrđuje navode iz činjeničnog opisa tačke 1. izreke presude, a ujedno potvrđuje i

istinitost navoda ovog svjedoka. Odluka suda se zatim temeljila na dokazima pribavljenim putem međunarodne pravne pomoći od R Hrvatske, iskazu Subašić Admira datog u istrazi, pročitanoj na glavnom pretresu, kao i drugim u pobijanoj presudi detaljno elaboriranim dokazima.

40. Dakle, odluka o krivici nije se isključivo, niti u pretežnom dijelu temeljila na iskazu svjedoka Velić Bećira, kako se to žalbom pokušalo prikazati, zbog čega je pobijana presuda u ovom dijelu, prema ocjeni apelacionog vijeća, valjana i zakonita, slijedom čega se suprotni žalbeni prigovori odbrane Velić Bajre odbijaju kao neosnovani.

41. U vezi sa prethodno navedenim ukazuju se kao neosnovani i žalbeni prigovori optuženog Bogdanović Ivana, kao i njegovog branioca, advokata Mehmedbašić Omara, kojim se tvrdi da optuženi Bogdanović nije nikada prevezio opojnu drogu, niti na bilo koji način učestvovao u navedenim nezakonitim radnjama, tim prije ako se imaju u vidu njegovi telefonski kontakti ostvareni sa optuženim Velić Bajrom, o kojim je već bilo riječi, a iz kojih jasno proizlazi njegova involviranost u ovim krivično pravnim radnjama, zatim ako se imaju u vidu kontakti optuženog Bogdanović Ivana i lica Dusi Lea, iskaz svjedoka Velić Bećira, dopis SELEC-a od 21.12.2011. godine, kao i drugi izvedeni i u pobijanoj presudi pravilno cijenzani i obrazloženi dokazi.

Tačka 2. pobijane presude

42. Oспорavajući utvrđenja prvostepenog vijeća iz tačke 2. pobijane presude, žalbom branioca optuženog Velić Bajre ističe se da njegov branjenik uopšte ne poznaje Radojković Aleksandra, odnosno da ne postoji nikakav dokaz da su ova dva lica bilo kada međusobno kontaktirala. Osim toga, ističe se da ne postoji niti jedan dokaz da su optuženi Velić Bajro i Bogdanović Ivan dogovarali da će opojnu drogu prevoziti Radojković Aleksandar. Kako se žalbom dalje tvrdi, Radojković Aleksandar je dajući iskaz na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka, jasno istakao da Velić Bajru ne poznaje, niti da ga je ikada vidio.

43. Žalbom branioca optuženog Bogdanović Ivana navodi se da sud nije cijenio navode svjedoka Radojković Aleksandra koji je istakao da ne poznaje optuženog Bogdanović Ivana, da od njega nije nikada uzeo nikakvu drogu, te da sa istim nije komunicirao putem telefona. Optuženi Bogdanović, u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka odbrane, kako se dalje navodi u žalbi, potvrdio je navode Radojković Aleksandra u ovom dijelu. Osim

toga, žalbom se navodi da su prilikom hapšenja optuženog Bogdanovića od njega oduzeta dva mobilna telefona i to marke E-71 i Nokia, a da mobilni telefon marke Samsung, sa kojeg je uspostavljena komunikacija sa telefonom koji je koristio Radojković Aleksandar, od optuženog nije oduzet, odnosno da taj telefon nije njegovo vlasništvo.

44. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u vezi sa istaknutim prigovorima odbrane, apelaciono vijeće je utvrdilo da je prvostepeno vijeće na temelju izvedenih dokaza pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje u ovom dijelu, te u vezi s tim donijelo valjanu i zakonitu odluku, zbog čega je ocijenilo kao neosnovane žalbene prigovore odbrane istaknute u ovom pravcu.

45. Naime, u pobijanoj presudi se detaljno i precizno obrazlažu radnje optuženih opisane u tački 2. izreke presude, preduzete u cilju izvršenja predmetnog krivičnog djela. Tako prvostepeni sud prije svega osnovano ukazuje na komunikaciju ostvarenu početkom mjeseca novembra 2011. godine između optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana iz koje, i prema ocjeni ovog vijeća, jasno i nedvosmisleno proizilazi dogovor oko isporuke opojne droge i to od strane optuženog Bogdanović Ivana optuženom Velić Bajri. Dana 20.11.2011. i 25.11.2011. godine optuženi Bogdanović Ivan obavještava Velić Bajru da „mali“ vadi dokumente i da će se mu se javiti za koji dan, što je optuženi Bogdanović i učinio dana 27.11.2011. godine kada je optuženog Velića obavijestio da dolazi. Tokom istog dana zabilježena je i komunikacija ostvarena između optuženog Bogdanović Ivana i Radojković Aleksandra iz koje je vidljivo da optuženi Bogdanović u više navrata kontaktira Radojkovića dajući mu upute, pitajući ga gdje je i prati li ga, nakon čega obojica bivaju lišena slobode, te kojom prilikom pripadnici policijskih snaga od Radojković Aleksandra oduzimaju opojnu drogu Cannabis sativa L ukupne neto mase 8.386,25 grama.

46. Poveznica između optuženog Bogdanovića i Radojkovića, a što se pravilno zaključuje i u pobijanoj presudi, bio je Stefan Đoković. To nesumnjivo proizilazi iz iskaza svjedoka Radojkovića koji tvrdi da ga je Stefan angažovao da se nađe sa njegovim prijateljem u Velikoj Kladuši, te mu u tu svrhu dao vozilo, telefon, karticu i papir na kojem su pisali gradovi kroz koje treba proći u BiH. S druge strane, optuženi Bogdanović, je prema izvedenim dokazima, u inkriminisano vrijeme bio u kontaktu sa Stefanom Đokovićem i raspitivao se kada će krenuti lice koje je Stefan angažovao.

47. Dakle, neosporna je veza između Bogdanovića i Radojkovića bez obzira da li su se prije poznavali ili ne. Tvrdnje optuženog Bogdanovića da uopšte nije poznavao

Radojkovića, što je i Radojković u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu također tvrdio, apelaciono vijeće cijeni irelevantnim. Naime, direktno, lično poznavanje Bogdanovića i Radojkovića i nije bilo nužno. Bitno je da su njihove radnje u inkriminisanoj periodu bile koordinirane i usmjerene ka istom cilju-transportu opojne droge iz R Srbije, Kosova u Bosnu i Hercegovinu optuženom Velić Bajri, te da je između njih (Bogdanović Ivana i Radojković Aleksandra) u inkriminisano vrijeme, odnosno tokom transporta droge postojala komunikacija, iz koje nesumnjivo proizilazi da je optuženi Bogdanović svojim vozilom „čistio“¹ put vozilu u kojem se nalazio Radojković Aleksandar sa opojnom drogom. To je utvrđeno na temelju analize kontakata ostvarenih sa mobilnog telefona marke Samsung koji je oduzet od optuženog Bogdanović Ivana prilikom njegovog lišenja slobode, što je u pobijanoj presudi detaljno obrazloženo.

48. Navodi odbrane Bogdanovića da mobilni telefon marke Samsung nije njegov, te da mu je podmetnut, i ovo vijeće nalazi paušalnim i ničim potkrijepljenim, budući da je sam optuženi svojeručno potpisavši potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta, gdje je kao oduzeti predmet naveden i taj mobilni telefon, potvrdio tačnost njenog sadržaja, te da ne postoji niti jedan drugi dokaz koji govori u prilog ovoj tezi odbrane. Optuženi Bogdanović kao policajac svakako je bio svjestan značaja potpisivanja potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, čak više negoli neka druga lica koja se bave drugim zanimanjima, budući da se u okviru svoje profesije sasvim sigurno imao prilike sresti sa ovakvom vrstom dokumenata. Pored toga, irelevantno je da li je Bogdanović bio stvarni vlasnik tog mobilnog telefona. Bitno je da je u momentu oduzimanja taj telefon bio u njegovom posjedu i da ga je on prethodno koristio za navedenu komunikaciju.

49. Iz svega navedenog jasno proizilazi da je optuženi Bogdanović bio zadužen da obezbjedi nesmetan prevoz opojne droge iz R Srbije u Bosnu i Hercegovinu i to Velić Bajri, tako da činjenica da Velić Bajro ne poznaje Radojković Aleksandra, koja se u žalbi branioca optuženog Velića potencira, uopšte nije ni od uticaja na utvrđenje pitanja krivice ovog optuženog, koji je bio zadužen za prijem droge, njeno sklanjanje i dalju distribuciju.

50. U vezi sa navedenim apelaciono vijeće nalazi potpuno nelogičnim i neutemeljenim i tvrdnje odbrane Bogdanovića da je iz Raške (R Srbija) preko Cazina krenuo u Zadar, a ne

¹ Zapravo, radi se o vrlo čestom načinu izvršenja krivičnog djela koji se praktikuje na način da osoba koja ide prva sa automobilom „čisti“ put odnosno usmjerava osobu sa drugim automobilom koja je prati i vozi opojnu drogu, a sve u cilju izbjegavanja policijskih snaga i sigurnog transporta opojne droge na željenu destinaciju.

da se sastane sa optuženim Velić Bajrom, budući da se Cazin uopšte na nalazi na putu prema Zadru, pa bi na ovakav način optuženi bespotrebno u širokom luku zaobišao navodnu željenu destinaciju.

51. Neosnovane su i tvrdnje branioca optuženog Bogdanovića da se poznanstvo njegovog branjenika i optuženog Velić Bajre temelji na poslovnoj saradnji u pogledu razmjene i distribucije domaćih proizvoda. Naime, presretnuti razgovori ovih lica niti u jednom momentu ne ukazuju na činjenicu bilo kakve poslovne saradnje oko razmjene i distribucije domaćih proizvoda, kako se to žalbom tvrdi, već upravo ukazuju na činjenicu dogovora oko nabavke i dalje distribucije opojne droge, što ukazuje na neosnovanost i neutemeljenost žalbenih prigovora istaknutih u ovom pravcu.

52. Indikativno je da se žalbe opšte nisu bavile pitanjima šifriranih razgovora koje su optuženi vodili međusobno, kao i sa drugim licima uključenim u izvršenje ovog krivičnog djela. Izrazi poput: „golubovi“, „puštanje golubova“, „cura“ „vozikanje jagnjadi“, „smokve“ i drugi, korišteni u komunikaciji između ovih lica ne mogu se dovesti u kontekst bilo kakvih domaćih proizvoda, zbog kojih su prema tvrdnji žalbe ostvarivani kontakti Velića i Bogdanovića, niti u vezu sa zanimanjima optuženih ili nekih drugih segmenata njihovih života. Stoga je, kada se ovi pojmovi dovedu u vezu sa ostalim izvedenim dokazima, potpuno jasno i neupitno da se radi o izrazima koji predstavljaju šifrovane riječi za opojnu drogu.

53. Neprihvatljive su i tvrdnje žalbe optuženog Bogdanovića da u njegovom slučaju nije važio princip pretpostavke nevinosti, te da je osuđen i prije nego je optužen. Ove paušalne tvrdnje optuženog Bogdanovića nemaju uporišta u podacima iz spisa, niti su dovele u sumnju na zakonu zasnovanu i pravilnu odluku prvostepenog vijeća o krivici optuženog. Pobjijana presuda i prema ocjeni ovog vijeća temelji se na zakonito pribavljenim dokazima, koji su izvedeni tokom glavnog pretresa, te od strane prvostepenog vijeća potpuno i pravilno ocjenjeni, tako da odluka o krivici optuženog nije dovedena u sumnju tim, ničim potkrijepljenim tvrdnjama optuženog Bogdanovića.

Tačka 3. pobijane presude

54. Žalbom branioca Velić Bajre u okviru ove tačke pobijane presude ističe se da ničim nije dokazano kada je i ko dovezao u BiH opojnu drogu koja je pronađena na imanju Velić Kasima. Pored toga žalbom se tvrdi se da Velić Kasim, isto kao i Velić Bećir, iz istih

pobuda tereti optuženog Velić Bajru jer su ova lica, kako branilac dalje navodi, imala zaključen sporazum sa tužilaštvom koji im je garantovao uvjetnu osudu pod uslovom da svjedoče protiv optuženog Velić Bajre. Također, kao i u dijelu žalbe gdje su osporavani zaključci pobijane presude iz tačke 1., odbrana smatra da se na iskazu ovog lica nije mogla temeljiti osuđujuća presuda.

55. Radnje opisane u ovoj tački presude u neposrednoj su vezi sa radnjama optuženog Velića opisanim u tački 1. pobijane presude, zbog čega ne stoje tvrdnje da nema dokaza kada je i ko dovezao opojnu drogu koja je pronađena na imanju Velić Kasima.

56. Osim toga, ne stoje ni tvrdnje odbrane optuženog Velića da se pobijana presuda u ovom dijelu temelji isključivo ili u pretežnom dijelu na iskazu Velić Kasima koji je sklopio sporazum sa Tužilaštvom BiH za iste krivično pravne radnje. Naime, utvrđenja prvostepenog vijeća iz ove tačke pobijane presude izvedena su između ostalog na temelju iskaza svjedoka Šabić Safeta, Čorbić Muniba i Raković Rejhana, zatim na temelju presretnutih telefonskih komunikacija ostvarenih između optuženog Velić Bajre i Velić Kasima, kao i druge predočene materijalne dokumentacije.

57. Svi navedeni dokazi međusobno su saglasni i prema ocjeni ovog vijeća jasno upućuju na zaključak da je optuženi Velić Bajro paketiće sa opojnom drogom Cannabis sativa L ukupne neto mase 7.708,7 grama dao Velić Kasimu da ih sakrije, što je ovaj i učinio, stavivši ih u košnice za pčele koje su se nalazile na njegovom imanju u mjestu Todorovska Slapnica bb, opština Velika Kladuša.

58. U ovom dijelu potrebno je imati u vidu da se radnje optuženog Velića iz ove tačke pobijane presude ne mogu izdvojiti iz konteksta ostalih radnji optuženih opisanih u drugim tačkama, te je stoga vijeće imalo u vidu i činjenicu da je optuženi Velić Bajro u barem još jednom navratu (tačka 4. pobijane presude), opojnu drogu do prodaje sakrivao kod drugih lica – rodbine ili prijatelja. Osim toga, valjalo je imati u vidu i ulogu optuženog Velića u okviru grupe za organizirani kriminal – da primi doveženu drogu i smjesti je na sigurno mjesto radi dalje prodaje i transporta u Hrvatsku i Sloveniju, a koja uloga je u odnosu na pojedina lica koja su bila pripadnici ove grupe mnogo značajnija. Stoga je sasvim logično da je jedino on, kao osoba kojoj je opojna droga transportovana iz R Srbije i koji je vršio njenu dalju prodaju u R Hrvatsku i R Slovenije, bio u mogućnosti da istu sam sakrije ili to povjeri njemu povjerljivoj osobi, do konačne prodaje.

Tačka 4. pobijane presude

59. Oспорavajući tačku 4. pobijane presude žalbom Velić Bajre se ističe da nema dokaza da je on svojim vozilom marke Mercedes ML odvezao izvjesnu količinu opojne droge kući svog punca Bašić Omera. Također, žalbom se tvrdi da nema dokaza da je droga koje je pronađena kod Bašić Omera zaista i vlasništvo Velić Bajre.

60. Međutim, suprotno žalbenim prigovorima odbrane apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo da je opojna droga koja je pronađena kod njegovog punca Bašić Omera sakrivena od strane Velić Bajre. U prilog ovom zaključku govori, kako obimna materijalna dokumentacija koja je predočena na okolnosti pronalaska opojne droge Cannabis sativa L, ukupne neto mase 9.515,06 grama u buretu koje se nalazilo u kući njegovog punca Bašić Omera, tako i iskaz svjedoka Velić Kasima koji tvrdi da mu iz priče Velić Bajre bilo poznato da se dio opojne droge nalazi u kući njegovog punca. Osim toga, zaključak prvostepenog vijeća u ovom dijelu temeljio se i na iskazu svjedoka Raković Rejhana, kao i drugim izvedenim dokazima.

61. Da li je sam optuženi svojim vozilom Mercedes ML prevezao ovu drogu u kuću svog punca ili je ista na neki drugi način dovežena do tog mjesta, nije odlučno, niti bitno za utvrđivanje pitanja krivice optuženog. To nije bilo od odlučnog značaja ni za pitanje oduzimanja tog vozila, budući da pomenuto vozilo i nije oduzeto kao predmet izvršenja krivičnog djela, nego kao imovinska korist stečena od strane optuženog Velića izvršenjem krivičnog djela, o čemu će biti riječi u nastavku obrazloženja.

62. Oспорavajući pobijanu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odbrana optuženog Velića je, ukazivanjem na kontradiktornosti u iskazima svjedoka Čorbić Muniba i Raković Rejhana (inače službenika DGS BiH), nastojala osporiti pravilnost zaključaka prvostepenog vijeća o krivici optuženih. Međutim, apelaciono vijeće nalazi da su iskazi ovih svjedoka cijenjeni u sklopu sa svim ostalim dokazima izvedenim u toku glavnog pretresa, te da su isti međusobno saglasni u odlučnim dijelovima. Imajući u vidu činjenicu da su iskazi tih svjedoka u odlučnim dijelovima saglasni sa ostalim izvedenim dokazima, i ovo vijeće smatra da se radi o svjedocima kojima treba pokloniti vjeru, koji su svoj iskaz dali objektivno i tačno, i koji nisu imali nikakvog razloga da neosnovano terete optužene.

63. Osnovano žalba branioca Velića ukazuje da je prvostepeno vijeće cijenilo iskaz

Subašić Admira, pročitana na glavnom pretresu, te da se tvrdnje ovog lica ne odnose na konkretne radnje optuženog Velić Bajre opisane u tačkama 1-4 izreke presude. Međutim, iskaz ovog svjedoka bitan je radi utvrđivanja pitanja postojanja grupe za organizovani kriminal, odnosno utvrđivanja povezanosti optuženog Velić Bajre i osoba iz R Srbije, Kosova, od kojih je nabavljao drogu, kao i činjenice vremenskog trajanja ovih nezakonitih radnji optuženog, što svakako ukazuje da se ne radi o incidentnim i nepovezanim radnjama optuženog Velića, kako se to žalbom njegovog branioca tvrdilo. U ovom dijelu odbrana prigovora i na to što tužilaštvo nije pozvalo osuđenog Hasiba Mehića da iskaz na ove okolnosti. Međutim, apelaciono vijeće podsjeća da je i odbrana, ukoliko je smatrala da su netačne tvrdnje Subašić Admira, imala priliku pozvati ovo lice kao svjedoka odbrane, te na taj način osporiti njegove navode.

V. POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA

64. Kako je prvostepeno vijeće potpuno i pravilno utvrdilo činjenično stanje, odnosno pravilno utvrdilo da su optuženi predmetno krivično djelo počinili kao pripadnici grupe za organizirani kriminal, to se navodi branioca optuženog Velić Bajre o povredi krivičnog zakona, odnosno tvrdnje da je u konkretnom slučaju moglo eventualno raditi samo o krivičnom djelu iz člana 195. KZ BiH, ukazuju neosnovanim.

65. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće je u pobijanoj presudi pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje, te na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primjenilo krivični zakon kada je optužene oglasilo krivim za krivično djelo Organizirani kriminal iz člana 249 stav 2, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 1 KZBiH.

VI. ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

66. Žalbama branilaca optuženih Velić Bajre i Bogdanović Ivana pobijana presuda se osporava i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

67. Žalbom branioca optuženog Velića ističe se da je izrečena kazna prestrogo odmjerena, tako da optuženi istu ne doživljava kao kaznu već domazdu. U ovom dijelu se također ističe da je od ranijih osuda optuženog Velića prošlo dosta dugo

vremena, te da se stoga ranija osuđivanost optuženog nije u tolikoj mjeri trebala cijeliti kao otežavajuća okolnost. Osim toga, odbrana smatra da je prvostepeno vijeće moralo dati veći značaj zdravstvenim i porodičnim prikama optuženog prilikom odmjeravanja kazne zatvora.

68. Žalbom branioca optuženog Bogdanovića u okviru ovog žalbenog osnova nanovo se elaboriraju dokazi koji su cijenjени od strane prvostepenog vijeća prilikom donošenja odluke o krivici optuženog, te se ističe da je činjenica što je optuženi Bogdanović bio policajac trebala biti cijenjena kao olakšavajuća s obzirom da je, kako se žalbom tvrdi, isti pošteno radio svoj posao i bio u službi države.

69. Po ocjeni ovog vijeća, imajući u vidu sve okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, iskazanu upornost, brojnost radnji i količinu droge koja je stavljana u promet, pobude iz kojih je djelo učinjeno (koristoljublje), jačinu ugrožavanja i značaj povrijeđenog dobra (zdravlja ljudi), raniji život optuženog (njegovu višestruku osuđivanost), njegove osobne i porodične prilike, uključujući i zdravstveno stanje, ne mogu se prihvatiti tvrdnje žalbe branioca da je izrečena kazna zatvora optuženom Veliću od 10 godina, prestroga, te da predstavlja odmazdu. Naprotiv, i po ocjeni ovog vijeća, ista je sasvim primjerena svim pomenutim okolnostima i u skladu sa svrhom kažnjavanja.

70. Neosporno je da je od ranijih, brojnih osuda izrečenih optuženom Veliću protekao duži vremenski period. Međutim, pored toga što brojnost osuda (11) ukazuje na sklonost optuženog velića ka činjenjenju krivičnih djela, evidentno je da ranije izrečene kazne nisu dale efekta u smislu specijalne prevencije, te stoga, i ovo vijeće je mišljenja da je optuženog za predmetno krivično djelo valjalo strožije kazniti odnosno kazniti kaznom zatvora znatno iznad minimuma kazne predviđene za krivično djelo za koje je oglašen krivim.

71. Za predmetno krivično djelo propisana je kazna zatvora od najmanje 5 (pet) godina zatvora, dakle, propisan je samo posebni minimum kazne, te se kao gornja granica kazne primjenjuje opšti maksimum odnosno kazna zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina. Kada se posmatra raspon kazne zatvora predviđen za ovo krivično djelo u odnosu sa izrečenom kaznom zatvora optuženom Veliću, evidentno je da je optuženom Veliću izrečena kazna zatvora čak i ispod sredine kazne zatvora propisane za predmetno krivično djelo, zbog čega i ovo vijeće, a imajući u vidu sve činjenice od kojih zavisi visina izrečene kazne zatvora, nalazi osnovanim i utemeljenim zaključak prvostepenog vijeća u ovom

dijelu.

72. Što se tiče zdravstvenog stanja optuženog Velića (iz dostavljene dokumentacije proizilazi da su istom ... i da ...), evidentno je da je riječ o stanju koje egzistira i prije izvršenja radnji koje su mu stavljene na teret u ovom predmetu, što znači da je zdravstveno stanje optuženog i tada bilo takvo da ga nije spriječavalo da učini radnje za koje je osuđen. Pored toga, žalba i ne tvrdi da je u međuvremenu došlo do nekog drastičnog pogoršanja, niti prilaže dokaze iz kojih bi se to moglo zaključiti, a s druge strane, adekvatna zdravstvena zaštita će optuženom i dalje biti pružana tokom postupka izvršenja izrečene kazne. Terapija koja mu je propisana, neće mu biti uskraćena tokom boravka u zatvoru, niti pregledi specijaliste, ukoliko budu bili potrebni.

73. S druge strane, kazna zatvora izrečena optuženom Bogdanoviću od 5 (pet) godina minimalna je kazna zatvora propisana za predmetno krivično djelo, te kako nisu ispunjeni uslovi iz člana 49. KZ BiH, to nije ni bilo mjesta blažem kažnjavanju optuženog Bogdanovića.

74. Što se tiče otežavajućih okolnosti, apelaciono vijeće podržava stav prvostepenog vijeća da je optuženi zloupotrijebjavao legitimaciju i status policajca, u svrhu izvršenja predmetnog djela, iako je kao policajac bio dužan da spriječava i otkriva takva i svaka druga protivpravna ponašanja i njene učinioce. I ovo vijeće smatra da je optuženi kao policajac, u odnosu na druge učinioce predmetnih krivičnih djela, u daleko većoj mjeri bio svjestan mogućnosti nastupanja štetnih posljedica, s obzirom na veći stepen poznavanja i razumjevanja štetnosti opojnih droga, zbog čega je ova okolnost (status optuženog) od strane prvostepenog vijeća pravilno ocijenjena kao otežavajuća. Suprotne tvdnje žalbe apelaciono vijeće ocjenjuje neosnovanim, jer je optuženi Bogdanović, bez obzira koliko dugo u prethodnom periodu aktivno radio na suzbijanju kriminala (što je i bio njegov posao, za koji je primao platu), to morao činiti i u ovom slučaju, a ne sam se priključiti grupi i učestvovati u ostvarenju njenih ciljeva i planova, obavljajući svoj zadatak u okviru grupe, te pri tome koristeći položaj policajca.

75. Ostale okolnosti koje su bile od uticaja na vrstu i visinu kazne optuženom Bogdanoviću, žalbe optuženog i njegovog branioca ničim konkretnim ne dovode u sumnju. O svim činjenicama koje žalba branioca i samog optuženog ističu (porodična situacija, ranija nekažnjivost, raniji život, korektno držanje na sudu), prvostepeno vijeće je dalo jasne i konkretne razloge koje kao valjane prihvata i ovo vijeće. Sve one su adekvatno

cijenjene i u dovoljnoj mjeri došle do izražaja pri odlučivanju o vrsti i visini kazne, ali uporedo sa njima i one koje mu ne idu u prilog (značaj i brojnost preduzetih radnji, uloga u grupi, status policajca).

76. Dakle, nasuprot žalbenim prigovorima branilaca optuženih i drugooptuženog Bogdanovića lično, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno cijenilo sve okolnosti predviđene odredbom člana 48. KZ BiH na strani optuženih i dalo im adekvatan značaj, te obojici optuženih izreklo krivičnopravne sankcije koje odgovaraju svrsi kažnjavanja, kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije predviđenih članom 6. i 39. KZ BiH.

VII. ODLUKA O MJERI SIGURNOSTI, ODUZIMANJU IMOVINSKE KORISTI I TROŠKOVIMA KRIVIČNOG POSTUPKA

77. Pobijanom presudom, temeljem člana 69. stav 1. tačka d) KZ BiH, u vezi sa članom 74. stav 1. i 2. KZ BiH, optuženom Velić Bajri i Bogdanović Ivanu izrečena je i mjera sigurnosti oduzimanja predmeta koji su taksativno pobrojani u izreci pobijane presude.

78. Branilac Velić Bajre u ovom dijelu osporava samo odluku prvostepenog vijeća koja se odnosi na oduzimanje prenosnog računara marke „Acer“ crne boje SNID broj 50501967925, te u tom pravcu ističe da ne postoji niti jedan dokaz da je ovaj računar korišten za bilo kakve protuzakonite aktivnosti, pa tako ni za učinjenje krivičnog djela. Apelaciono vijeće nalazi osnovanim žalbeni prigovor odbrane istaknut u ovom pravcu. Naime, u pobijanoj presudi zaista nisu navedeni dokazi da je sporni prenosni računar zaista bio upotrijebljen ili namjenjen za učinjenje predmetnog krivičnog djela, pa stoga nisu ni ispunjeni uslovi predviđeni odredbom člana 74. KZ BiH. S obzirom na to, žalba branioca Velića se u tom dijelu ukazuje osnovanom, zbog čega je pobijanu presudu valjalo preinačiti u tom dijelu, te temeljem člana 74. ZKP BiH donijeti odluku o vraćanju ovog privremeno oduzetog predmeta optuženom Velić Bajri.

79. U smislu člana 308. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je ispitalo odluku prvostepenog vijeća u pogledu odluke o mjeri sigurnosti i u odnosu na optuženog Bogdanović Ivana, iako sam optuženi niti njegov branilac nisu osporavali pobijanu presudu u ovom dijelu, te je utvrdilo da su u konkretnom slučaju bili ispunjeni svi uslovi predviđeni članom 74. stav 1. KZ BiH, za oduzimanje predmeta navedenih u izreci presude, zbog čega se ova odluka

prvostepenog vijeća ukazuje kao pravilna i zakonita.

80. Prvostepeno vijeće je pobijanom presudom temeljem člana 110.a i 111. KZ BiH od Velić Edine, supruge optuženog Velić Bajre, kao imovinsku korist stečenu izvršenjem krivičnog djela od strane optuženog Velić Bajre, oduzelo putničko motorno vozilo marke Mercedes ML, sa podacima detaljnije navedenim u izreci presude

81. Žalbom odbrane optuženog Velića ističe se da je pomenuto vozilo optuženi dobio na poklon od svoga brata Velić Mirsada koji živi u Također, žalbom se ističe da nema dokaza da je ovo vozilo korišteno za prijevoz opojne droge, pa da stoga nije bilo razloga za njegovo oduzimanje.

82. Međutim, u ovom dijelu je bitno napomenuti, a o čemu je već bilo riječi, da je sporno putničko vozilo oduzeto od supruge optuženog kao imovinska korist koju je optuženi Velić Bajro pribavio izvršenjem predmetnog krivičnog djela, i to temeljem člana 110.a i 111. KZ BiH, a ne kao predmet koji je bio upotrijebljen ili namjenjen za učinjenje predmetnog krivičnog djela, kako to branilac u žalbi neosnovano tvrdi.

83. Stoga, nema mjesta ni prigovorima branioca kojim se pokušava povući paralela između vozila optuženog Velića i vozila koje je koristio optuženi Bogdanović Ivan prilikom izvršenja predmetnog krivičnog djela. Optuženom Bogdanović Ivanu vozilo nije oduzeto jer isto nije bilo posebno prilagođeno za izvršenje predmetnog krivičnog djela, o čemu je u pobijanoj presudi dato detaljno obrazloženje. S druge strane, a kako je to već rečeno, vozilo marke Mercedes je od Velić Edine oduzeto kao imovinska korist koju je optuženi Velić Bajro stekao izvršenjem krivičnog djela, te se u ovom slučaju nikako ne mogu dovesti u vezu ove dvije različite odluke prvostepenog vijeća donesene u ovom dijelu.

84. Prvostepeno vijeće je detaljno obrazložilo svoju odluku o oduzimanju spornog vozila kao imovinske koristi pribavljene izvršenjem predmetnog krivičnog djela. U tom pravcu je cijenoilo sadržaj presretnutih telefonskih razgovora ostvarenih između optuženog Velić Bajre i lica Krasniqi u kojem Velić navodi da je od novca zarađenog temeljem njihovog poslovnog odnosa kupio đipa. Odbrana u toku postupka ni jednog momenta nije ukazivala na postojanje nekog drugog đipa koji je optuženi vozio i posjedovao, što takođe upućuje na jedini logičan zaključak da je upravo to taj đip koji je Velić Bajro pribavio od novca koji je stekao izvršenjem predmetnog krivičnog djela, a o kome on govori Krasničiju.

85. Također, u ovom dijelu prvostepeno vijeće je imalo u vidu i iskaze saslušanih

svjedoka Velić Bećira i Velić Kasima koji su saglasno isticali činjenicu da optuženi nije nikada radio, a da je dobro živio i vozio dobro auto. Sve navedeno, i prema ocjeni ovog vijeća, nedvojbeno ukazuje na činjenicu da je optuženi od koristi pribavljene izvršenjem predmetnog krivičnog djela pribavio predmetno vozilo, te ga kasnije registrovao na ime svoje supruge, što također ukazuje na pokušaj prikrivanja stvarnog porijekla imovine optuženog.

86. Obaveza optuženog u skladu sa članom 110.a KZ BiH bila je da dokaže da je imovinska korist pribavljena zakonito, zbog čega puki navodi da je vozilo dobio od brata iz ..., nisu ozbiljnije doveli u sumnju zaključak prvostepenog vijeća u ovom dijelu. Takva tvrdnja ne samo da ničim nije dokazana, nego je i sasvim nelogična, uključujući i dio u kome se tvrdi da je motiv poklanjanja bio to što su bratu dojadile policijske kontrole i plaćanje kazni za prekoračenje brzine. Po ocjeni ovog vijeća, potpuno je nelogično da bi neko, ko je vozilo kupio za sebe u SAD, platio ga i dopremio u BiH, samo zbog navedenog razloga, isto to vozilo, jednostavno poklonio, bez ikakve naknade, pa makar se radilo i o bratu. Ovo pogotovo ako se radi o osobi koja vozilo nije dobila na poklon, nego ga je morala radom zaraditi, te osobi koja živi u zemlji (...) gdje se poštuju propisi i gdje je sasvim normalno da se zbog prekoračenja brzine zaustavlja i kažnjava od strane policije, i to daleko rigoroznije nego u BiH.

87. Oспорavajući odluku kojom je optuženi Velić obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, branilac u žalbi ističe se radi o nezaposlenoj osobi bez prihoda, pokretne ili nepokretne imovine, a uz sve to i osobi lošeg zdravstvenog stanja.

88. Apelaciono vijeće nalazi da izvedeni dokazi upravo ukazuju na drugačije stanje stvari, odnosno na činjenicu da je optuženi živio na visokoj nozi i vozio dobro auto, što je takođe pokazatelj njegovog standarda i imovinskih mogućnosti, kao i brojni mobiteli koje je posjedovao, računar i druge stvari, te broj obavljenih telefonskih razgovora i iznose koje je valjalo platiti za iste, što sve nije svojstveno osobama lošeg imovnog stanja, kako se optuženi u žalbi predstavlja. Međutim, i bez obzira na te činjenice, valja konstatovati da optuženi nije dostavio odgovarajuće dokaze iz kojih bi sud mogao izvesti zaključak da bi plaćanjem troškova krivičnog postupka bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava, što je u smislu člana 188. stav 4. ZKP BiH bio dužan da učini, a zbog čega je valjalo odbiti kao neosnovane i prigovore žalbe branioca u vezi sa odlukom o troškovima.

89. Zbog svega navedenog, na osnovu člana 310. u vezi sa članom 314. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Igor Dubak

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalbe nije dopuštena.